

før tillod mig at gjøre med Hensyn til Justitsministeriet, vilde adskillige saadanne staae til Tjeneste; men jeg skal dog ikke fremføre dem nu, deels fordi de offentlige Blade jevnlig ere saa gode at fremføre dem, og jeg derfor ikke troer, at det er saa ubekjendt, hvad jeg sigter til, og deels fordi jeg maa erkjende, at en nærmere Undersøgelse af de af mig berørte Forhold just ikke staaer i en passende Forbindelse med det foreliggende lille Lovudkast. Jeg skal derfor indskrænke mig til at behude, at en nærmere Dntale af, hvad jeg idag har berørt, ikke skal udeblive under Behandlingen af en dertil mere egnet Sag.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning over Sagens Dvergang til anden Behandling, som vedtoges eenstemmig med 68 Stemmer.

Zeilau: Jeg tillader mig at foreslaae Rebsættelsen af et Udvalg paa 7 Medlemmer i denne Sag.

Ovenstaaende Forslag fattes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 65 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var

Første Behandling af: Forslag til Lov, sigtende til at fremme Lehn's, Stamhuses og Fideicommissgodfers Dvergang til fri Fordeindom.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1597 ff.)

C. B. Nyholm: Da nærværende Lovforslag er en gammel Bekjendt her i Thinget fra forrige Samling, og da de Forandringer, som ere foretagne i samme siden ifjor, ikke ere af anden Bessaffenhed, end at de med Lethed ville kunne forstaaes ved Hjælp af den Udvalgsbetænkning, der i sin Tid er bleven omdeelt, skal jeg idag ikke opholde Thingets Tid ved at gjenemgaae Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Derimod turde jeg maaskee dvæle nogle Dieblikke ved de forskjelligs Indvendinger, der ifjor fremkom mod Lovforslaget

fra forskjellige Sider. Først turde jeg maaskee vende mig til den høitærede Justitsminister. Han fremsatte som sin Hovedindvending mod Forslaget og lagde, saavidt jeg forstod, megen Bægt paa denne, at dette Forslag var — for at bruge hans Udtryk — „opført paa bar Grund.“ Jeg tør vel forudsætte, at den høitærede Minister derved sigtede til, at Forslagstillerne ikke skulde have tilstræffelig benyttet de forskjelligs Forarbejder og de forskjelligs Materialer, der maatte være tilstede i saa Henseende. Hvis dette har været den høitærede Justitsministers Mening, troer jeg dog, at han der har gjort Forslagstillerne Uret. Hvilke Forarbejder var der? De vare meget faa. Der fandtes Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag om dette Spørgsmaal, og dem have vi selvfølgelig gjort os bekjendte med. Ligeledes fandtes der et Forslag fra Biskop Monrad, som i sin Tid af ham var indgivet til Regjeringen, hvorover Generalprocureuren har afgivet sin Betænkning og som findes trykt i Rescriptsamlingen. Og saa dette Forslag og denne Betænkning er det en Selvfølge, at vi maae noie have sat os ind i. Biskop Monrads Forslag var af den Bessaffenhed, at vi med Billie i saagodtsom enhver Henseende have fraviget det, da det forekommer os ikke ret vel at kunne benyttes under de nu saa forandrede Forhold, hvormeget Godt det end forresten indeholdt. Men hvilke Materialer var der? Sa disse ere deels af statistisk Natur og deels af historisk-retslig Natur. Det statistiske Materiale er jo tilgængeligt for de fleste Borgere i Landet, og det er en Selvfølge, at de to Forslagstillere, hvis Stilling jo fører dem meget noie hen til statistiske Data, og hvis Navn borger for, at de formaae at benytte disse, ikke have forsoent Noget i saa Henseende. Hvad det retslige og historiske Materiale angaaer, da var det ikke tilgængeligt for os. Dette Materiale opbevaredes jo nemlig tidligere i det gamle Cancellies, og nu i Justitsministeriets Archiv, og vi havde ikke Udgang dertil, da Lovforslaget blev indbragt her. Men selv om vi havde haft en saadan Udgang, hvad vilde vi da have kunnet lære af dette? Sa, derom vil ethvert Medlem af det Udvalg,